

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. IV. Alia argumenta contententia posse humanitatem Christi peccare
demerendo unionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

non tamen concipitur cum filiatione adoptivâ, ad hunc enim conceptum non sufficit præcisio ab unione, sed concipi debet cum illius negatione. Quod in simili idem est de Prædeterminatione physicâ, ut enim potentia concipiatur libera, non sufficit eam concipi præcisivè quoad suam entitatem non conceptâ prædeterminatione physicâ, sed concipi debet explicitè cum illius negatione, ut concipiatur completè & proximè libera.

VIII.

In instanti præcedente instanti merito, alio modo concipi potest humanitas, quàm in instanti merito.

Objicitur secundò: In primo signo illius instantis realis, quo confertur unio, concipitur humanitas eodem modo atque in instanti reali præcedente, in quo non habet unionem, sed tunc est peccabilis, ergo & modò. Distinguo majorem: Concipitur eodem modo quoad entitatem intrinsecam, concedo; quoad omnia, quæ sunt de conceptu peccabilitatis, nego; in priori enim instanti si concipiatur adquatè, concipi potest positivè cum negatione hypostaticæ unionis, quod in hoc instanti fieri non potest. Concipi tamen potest in hoc instanti cum aptitudine ad merendum, hæc enim minùs requirit, & sufficit præcisio, cum præmium eodem instanti datur, quo ponitur meritum, ut constet in gratiâ habituali.

IX.

In illo priori quàmvis humanitas non concipitur im-peccabilis in actu signato, est tamen im-peccabilis in actu exercitio.

Objicitur tertio: Pro illo priori, quo concipitur natura præcisivè, non est im-peccabilis, ergo peccabilis. Distinguo antecedens: Non est im-peccabilis in actu signato, concedo antecedens; in actu exercitio, nego, id est, non præsentatur in actu signato pro illo priori aliquid impediens admissionem peccati, in actu tamen exercitio sic considerata, est in intellectu im-peccabilis, cum non considerentur, nec verè considerari possint omnia, quæ requiruntur ad potentiam proximam peccandi, nempe negatio unionis hypostaticæ, & concursus divinus. Notandum tamen ulterius, nullam esse consequentiam ab intellectu ad res à parte rei, in intellectu enim potest aliquid esse nec peccabile, nec im-peccabile, sicut nec habere albedinem, nec negationem albedinis, cum illud concipere possit intellectus secundum se, & præcindere à contradictoriis, à quibus res à parte rei præcindere non potest.

X.

Non concipitur humanitas potens peccare nisi conceptâ negatione unionis hypostaticæ.

Dices: Si peccaret, posset concipi positivè cum negatione unionis hypostaticæ. Contrà: Priùs est posse peccare, quàm peccare, ergo pro aliquo priori quàm peccet humanitas, debet concipi potens peccare, sed non potest concipi potens peccare, nisi concipiatur cum negatione unionis, ergo priùs quàm peccet debet concipi sine unione, ergo priùs naturâ quàm peccet debet esse destructa unio, ergo non destruit illam peccando, sed Deus antecedenter ad peccatum liberè eam destruit, & si faceret tunc nulla esset repugnantiâ quin posset priùs etiam de unionis instanti peccare.

præcedens, & quicquid in illo fuit, sit huic instanti extrinsecum, ergo non potest determinari ad non peccandum ab aliquo quod præcessit, ergo per unionem non tollitur potentia ad peccandum pro secundo, & consequenter pro omnibus sequentibus instantibus.

Respondetur negando antecedens, ad probationem dico: Cùm unio hypostatica sit naturâ suâ indissolubilis, ut Patres affirmant, semper pro aliquo priori ad quodvis instans eam antecedenter determinare Deum ad concursum negandum ad quemcumque actum peccaminosum, nisi Deus pro illo priori decrevisset unionem destruire, tunc enim posset ejusmodi concursum præbere, sicut posito quod materia cæli sit capax etiam formarum corruptibilium, ubi tamen semel est inducta in eam forma incorruptibilis, non est materia illa indifferens pro ullo instanti ad formam corruptibilem; hæc tamen idem fieri posset argumentum, licet hoc fortè solùm procedat de potentiâ ordinariâ, destructio verò unionis, etiam de potentiâ absolutâ, cum potentia peccandi dicat negationem unionis, & summæ sanctitatis, uti jam dictum est.

Per hæc constat non esse tanti momenti quod urgent aliqui, nempe non posse id quod nec necessarium est essentialiter ad operandum, nec sit applicatio ad agendum prædeterminare voluntatem ad non peccandum. Sed hoc refellitur exemplo proximè allato formæ incorruptibilis inducæ in materiam, quæ licet non prærequiratur ut agens naturale inducat formam corruptibilem, semel tamen introducta determinat ne possit talis forma naturaliter introduci. Sicut ergo gratia habitualis, licet non requiratur essentialiter ad bene operandum, est tamen connexa cum negatione operationis mortaliter malæ, sic unio hypostatica esto non requiratur essentialiter ad bene operandum, potest tamen esse essentialiter connexa cum negatione concursus ad operandum malè.

Objicitur quinto: Major esset illa sanctitas, quæ tolleret in humanitate, non solùm peccatum, & peccare de futuro, sed etiam peccasse, nos tamen supra admisimus posse à Verbo assumi humanitatem, quæ in propriâ personâ peccaverat. Respondetur, nullam formam vel quasi formam effectum suum formalem priùs tribuere, quàm uniat, cum cum tribuat per unionem, omnis ergo effectus præcedens est planè independens ab hac formâ, nec facere potest ut id quod fuit non fuerit, hic enim effectus provenire nequit ab ullâ formâ, unde hoc non obstante est summa sanctitas, quæ etiam de causâ diximus supra esse summam sanctitatem, licet non tollat potentiam radicalem peccandi, cum hæc in humanitate tolli non possit, potentia autem proxima, & peccare de futuro possunt tolli, ergo si hæc sanctitas hos effectus non tolleret, non esset summa.

Objicitur sexto: Faciat Deus hoc pactum cum humanitate, quæ priùs extitisset in propriâ subsistentiâ, si feceris tale opus præceptum in tali instanti, pro quo obligat præceptum, dabo tibi unionem hypostaticam, sin minus non dabo, tunc humanitas illo instanti est peccabilis, cum possit opus præceptum non ponere. Respondeo, repugnare hujusmodi pactum, saltem quoad secundam partem, nempe si non feceris opus præceptum non dabo, implicat enim Deum videntem esse impossibile ut omittat, taliter pacisci, non minus, quàm

SECTIO QUARTA.

Alia argumenta contententia posse humanitatem Christi peccare demerendo unionem.

I.

Dices: In secundo instanti perinde est

Objicies quartò: Secundo instanti post collatam unionem perinde se habet humanitas, ac si eam antea non habuisset, cum instans

humanitati ac si unio in instanti præcedente non habuisset.

II. Resp. Negando antecedens, cum unio hypostatica sit naturâ suâ indissolubilis.

III. Obstat quomodo id quod non est necessarium ad operandum, possit determinare voluntatem ad non peccandum.

IV. Dico: Ergo summa sanctitas est impedire etiam in natura à assumptâ peccasse.

V. Quæret, quid si Deus cum humanitate aliquâ potest de ista dante humanitate hypostatica si talis bonitas est

quàm si Deus cum efficaciter præ definièrit hominem voluntate antecedentem ad non peccandum mortaliter, inear cum eo hoc pactum, si bene operatus fueris dabo tibi gloriam, sin mortaliter peccaveris, non dabo.

VI. Ratio est: Quia implicat simul concipi humanitatem proximè aptam ad merendum unionem hypostaticam, & proximè aptam ad peccandum, ut enim concipiatur proximè apta ad merendum, concipi solùm debet præcisiuè quoad unionem, non cum illius negatione, sic enim non posset eam pro illo instanti mereri, cum quod est positivè pro aliquo signo rationis in instanti reali, necessariò permanere debeat toto instanti: at è contra potentia proximè peccandi dicit positivè negationem unionis, sicut habens quis prædeterminationem physicam ad bene operandum, non potest illam demereri, quia ad potentiam demerendi proximè requiritur ut concipiatur voluntas cum negatione ejusmodi prædeterminationis, sicque illius negatio simul esset prior & posterior actu peccati; prior, quia præcipi debet ad actus illius peccaminosi positionem; posterior, quia est illius effectus, quod implicat.

VII. Obijcit septimò: Ad hoc ut humanitas sit mortalis non requiritur ut habeat negationem summæ immortalitatis, ergo nec ut sit peccabilis quod habeat negationem summæ sanctitatis. Respondeo primò distinguendo antecedens: Non est necessarium ut habeat negationem summæ immortalitatis quomodocumque communicata, concedo antecedens; formaliter communicata, nego: Sanctitas autem formaliter communicatur, non immortalitas, quia ex vi unionis præcisè datur humanitati complementum substantiale, nempe subsistentia; eo ipso autem quòd ei tribuatur subsistentia divina, fit persona non extranea à Deo, & consequenter filius naturalis Dei; ipso factò autem quòd quis sit filius naturalis Dei, est objectum congruum divinæ dilectionis, & consequenter sanctus: immortalitas

verò, & quicquid præter sanctitatem est in Verbo, non communicatur humanitati formaliter ex vi unionis, sed tantum materialiter, optimè enim intelligitur effectus formalis unionis hypostaticæ absque eo quòd intelligatur ullus alius effectus à sanctitate & subsistentià distinctus, implicat verò contradictionem intelligere subsistentem in naturâ divinâ, & non intelligere sanctum, & filium naturalem Dei.

Urgebis: Communicatur humanitati ex vi unionis totum formaliter quod est in Verbo, ergo & immortalitas. Distinguo antecedens: Communicatur totum formaliter quod est in Verbo, si formaliter appellet super *est in Verbo*, concedo antecedens, si super *communicatur*, nego; nam licet totum quod est formaliter in Verbo communicetur, non tamen communicatur formaliter ex vi unionis, nam totus effectus unionis intelligitur optimè sine illis aliis effectibus, non tamen sine effectu sanctitatis, ut ostensum est. Et hæc solutio applicari potest ad omnia alia attributa, quorum effectus formalis humanitati ex vi unionis non communicatur.

Quæres: Utrum in Christo fuerit admiratio?

Oritur admiratio ex apprehensione rei magnæ & inusitatae, ita tamen ut novo aliquo modo cognoscatur, quâ de causâ in Deo admiratio esse non potest. Sanctus Thomas ergo quæst. 15. art. 8. docet in Christum ratione scientiæ experimentalis admirationem cadere potuisse, ad hunc enim effectum sufficit nova aliqua cognitio illius rei, quam quis ante per aliam noverat, quod Christo contingere potuit. Unde Matthæi 8. cum audisset Christus verba Cæturionis subdit Evangelista: *Et miratus est IESVS*, quem locum eodem modo interpretatur Sanctus Augustinus. Ulterius hoc idem probatur ex generali illâ regulâ, nempe verba Scripturæ sacræ quando commodè possunt, propriè esse intelligenda, & facta Christi non fictè, sed verè interpretanda.

VIII.

Quo sensu totum formaliter quod est in Verbo communicatur humanitati ex vi unionis.

IX.

Fuerit in Christo admiratio.

